

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **D. B.**
narozený X, státní příslušník Moldavské republiky
v České republice bez hlášeného místa pobytu

zastoupen advokátem Mgr. Daliborem Lípou
sídlem Jugoslávská 856/2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č. j. CPR-56920-16/ČJ-2024-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud v této věci přezkoumával rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. V této věci se jedná o nové rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo poté, co zdejší soud nejprve zrušil

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D.A.

předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění pro procesní pochybení spočívající v nedostatečném vypořádání se s návrhem na důkaz výsledkem žalobcovy družky. V dalším správním řízení však vyšlo najevo, že vztah s družkou již není relevantní. Kromě toho nevyplynuly žádné jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života. Rovněž nevyplynuly žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by žalobci hrozilo v zemi původu nějaké relevantní nebezpečí.

II. Dosavadní vývoj věci

Průběh řízení o správním vyhoštění

2. Dle úředního záznamu ze dne 25. 4. 2024 Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále „**prvostupňový orgán**“) na základě oznámení z téhož dne zajistilo žalobce na pozemku parc. č. X v k. ú. X, kde pobýval ve stanu se svou družkou O. B. (dále „**družka**“). Prvostupňový orgán lustrací zjistil, že se žalobce na území ČR zdržuje od roku 2022 neoprávněně bez platného pobytového oprávnění.
3. Z tohoto důvodu zahájil téhož dne prvostupňový orgán s žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále „**zákon o pobytu cizinců**“).
4. Žalobce při výsledku dne 26. 4. 2024 uvedl, že adresa jeho trvalého pobytu je v X. V Moldavsku se nezdržuje více než deset let. Žije tam pouze jeho rodiče a sestra. Vůbec za nimi nejezdí. Jen zhruba jednou měsíčně si volá s matkou. Asi již dva roky žije s družkou, s níž čekají dítě. Družka je ve čtvrtém měsíci těhotenství. Seznámili se v ČR na hostelu a od té doby jsou spolu. Družka se v současnosti zdržuje v X, kde oba posledních deset dní bydlí ve stanu v průmyslové zóně za halou. Žalobce uvedl jejich telefonní čísla. Po příjezdu do ČR žalobce bydlel asi půl roku u kamaráda, poté s družkou bydleli v různých městech po celé ČR dle dostupnosti práce. Trvalý pobyt na Ukrajině žalobce získal, když se tam před deseti lety kvůli práci rozhodli s rodiči přestěhovat za dědou, který má ukrajinské občanství. Žili tam až do začátku války. Žalobce si v Moldavsku nechal zhotovit nový cestovní doklad a dne 20. 5. 2022 kvůli válce a práci vycestoval do ČR. Zde pobýval již v letech 2008–2010 z důvodu studia. Zhruba v roce 2015 tu neúspěšně žádal o azyl. Měl problémy s policií z důvodu krádeže. Žalobce si je vědom, že v ČR zůstává nelegálně. V Moldavsku se ale nemá kam vrátit a na Ukrajině je válka. V ČR chce zůstat a vychovávat s družkou dítě, neboť se o ni stará a hodlá si ji vzít. Jiné příbuzné či blízké osoby v ČR ani na území jiného státu Evropské unie (dále „**EU**“) nemá. Prostředky na obživu si příležitostně obstarával prací na stavbách. Družka také příležitostně pracovala, často ale byla bez práce. V případě vyhoštění by ztratil družku a dítě. Při návratu do Moldavska mu nic nehrozí. Z Podněstří nepochází. V Moldavsku se ale nemá kam vrátit, protože ho jeho rodina nemá kde ubytovat. Nestýká se s ní přes deset let. Přesnou adresu, kde žijí, žalobce nezná. V Podněstří to ale není.
5. Podle úředního záznamu ze dne 26. 4. 2024 prvostupňový orgán hovořil s družkou žalobce v místě, kde s žalobcem pobývali ve stanu. Potvrdila, že žalobce zná a že s ním čeká dvojčata. Je ve čtvrtém měsíci. To, že je těhotná, se dozvěděla při ošetření v nemocnici ve V. poté, co ji žalobce zbil. V ČR pobývá od roku 1995. Má dva syny ve věku 21 a 16 let. Starší se nachází na Ukrajině, mladší v ČR, ale nestýkají se spolu. Družka oběma přispívá na výživné, které platí bývalému partnerovi. Vydělává si příležitostně na brigádách. Na Ukrajině v Zakarpatské oblasti má veliký dům s hospodářstvím. Cestovní doklady, peníze a ostatní písemnosti jí ukradli na nádraží ve V. Nahlásila to až poté, co byla chycena při krádeži. Na

opakované prodloužení dočasné ochrany se nedostavila, protože nemá cestovní doklad, finanční prostředky a také se jí nechtělo jet z V. do P.

6. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2024, č. j. KRPS-112438-24/ČJ-2024-010022, prvostupňový orgán žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu dvou let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU.
7. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 1. 8. 2024, č. j. CPR-30138-2/ČJ-2024-930310-V230, k odvolání žalobce rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26. 4. 2024 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Vzhledem k trvalému pobytu žalobce na Ukrajině žalovaný upozornil prvostupňový orgán na možnost udělení dočasné ochrany. Rozhodnutí rovněž nezohledňovalo předchozí porušení právních předpisů žalobcem (dle lustrace bylo žalobci uloženo vyhoštění soudem z důvodu ublížení na zdraví). Prvostupňový orgán měl dále vyslechnout žalobcovu družku jako svědka. Neuvedl ani, jak řešil její pobytovou situaci, protože od 31. 3. 2024 má ukončenou dočasnou ochranu. Konečně prvostupňový orgán řádně neodůvodnil možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Nezohlednil, že žalobce uvedl, že se nemá v Moldavsku kam vrátit.
8. V dalším řízení se prvostupňový orgán snažil kontaktovat žalobcovu družku. Na místě původního zajištění žalobce ji ale nenalezl. Nenacházel se zde ani jejich stan (viz úřední záznam ze dne 8. 8. 2024). Prvostupňový orgán provedl dne 20. 8. 2024 pobytovou kontrolu i na poslední hlášené adrese družky (X). Majitelka domu ji však v červnu 2023 vyhodila, protože nezaplatila nájemné a narušovala soužití v domě. Další informace o ní nemá.
9. K dotazu prvostupňového orgánu zástupce žalobce dne 15. 8. 2024 sdělil, že se mu dodnes nepodařilo žalobce kontaktovat. Není mu známa jeho adresa pobytu, resp. jeho družky. Dne 19. 8. 2024 prvostupňový orgán zástupci odpověděl, že konkrétní skutečnosti k soukromému a rodinnému životu žalobce, případně jeho deklarovanému vztahu s družkou, si nemůže opatřit čistě z vlastní činnosti. Je proto v zájmu žalobce, aby prvostupňovému orgánu poskytoval součinnost.
10. Ve správním spisu je založen i úřední záznam Policie ČR, místního oddělení H. P., ze dne 5. 9. 2024 o oznámení družky, že postrádá svého muže – žalobce. Tento úřední záznam mj. obsahuje i další telefonní kontakt na žalobcovu družku.
11. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy prvostupňovému orgánu dne 14. 10. 2024 sdělilo, že družce žalobce rozhodnutím ze dne 25. 9. 2024, č. j. KRPA-304010-11/Čj-2024-000022-UA, uložilo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na ni vztahují důvody znemožňující vycestování. Z rozhodnutí vyplývá, že družka žalobce se dne 25. 9. 2024 sama dostavila na policii a téhož dne si rozhodnutí osobně převzala. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy prvostupňovému orgánu sdělilo, že v průběhu řízení družka žalobce neuvedla, že by byla těhotná, nepředložila těhotenskou průkazku ani jiný doklad o těhotenství a vyšší stupeň těhotenství na ní patrný nebyl. Dle protokolu o výpovědi přepsané v označeném rozhodnutí družka žalobce vypověděla, že kromě rodiny v Ukrajině nikoho jiného už nemá. Není příslušníkem občana EU a s nikým takovým ani trvale nežije ve společné domácnosti. V ČR se o nikoho nestará a nikoho neživí. Nemá tu žádné rodinné, ekonomické, kulturní či sociální vazby. Chce odjet na Ukrajinu kvůli její mamince. V ČR ani v EU nemá nikoho, kvůli komu by skončení pobytu bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Je v pořádku a žádné zdravotní problémy jí nebrání v cestování.

Rozhodnutí o správním vyhoštění

12. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024, č. j. KRPS-112438-55/ČJ-2024-010022, prvostupňový orgán uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu čtyř let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU (dále „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňový orgán v odůvodnění konstatoval, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně v období od 18. 8. 2022 do 25. 4. 2024 (na území EU vstoupil dne 20. 5. 2022 na základě cestovního dokladu, který jej opravňoval jen k turistickému pobytu na devadesát dní). Žalobce nedisponoval žádným pobytovým oprávněním (ani o něj nežádal). Délka neoprávněného pobytu tak činí 617 dní, což není zanedbatelná doba. Nelze odhlížet ani od toho, že si zde žalobce vydělával práci, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, a že jeho neoprávněný pobyt policie odhalila náhodně při kontrole. Tvzení o trvalém pobytu v Ukrajině prvostupňový orgán ověřil u tamních orgánů a zjistil, že žalobce není veden v imigrační ani policejní databázi. Vzhledem k tomu, že poslední žalobcova žádost o prodloužení pobytu v ČR za účelem studia byla zamítnuta, jelikož existovalo důvodné podezření na padělané potvrzení o studiu, lze předpokládat, že jde o obdobnou situaci i u tvrzeného trvalého pobytu na Ukrajině. V opačném případě by si žalobce jistě požádal o dočasnou ochranu. Nadto byl žalobce v minulosti již dvakrát z území ČR vyhoštěn.
13. Podle prvostupňového orgánu je správní vyhoštění rovněž přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Délka jeho pobytu na území sama o sobě nevypovídá o míře jeho společenské integrace. Již v minulosti zde žalobce pobýval neoprávněně a byl odsouzený za úmyslný trestný čin. To nepřispívá k závěru o jeho integraci v české společnosti. Nadto ani neovládá český jazyk. Žalobce je v produktivním věku, zdravý a práce schopný. Prvostupňový orgán dále zohlednil žalobcův deklarovaný vztah s družkou. V řízení o jejím správním vyhoštění družka neuvedla, že by zde měla přítele, byla těhotná či snad pečovala o novorozence. Vyšší stupeň těhotenství na ní nebyl patrný. Na základě její výpovědi lze usuzovat, že žalobce pro ni není osobou blízkou, s níž by měla blízké osobní vztahy, či dokonce partner a otec společného potomka. Jejich deklarovaný vztah není natolik intenzivní, aby vycestování způsobilo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Prvostupňový orgán má navíc družku žalobce za zcela nedůvěryhodnou osobu požívající alkoholické nápoje v nadměrné výši. Stejně jako žalobce ani není občankou ČR. Žalobce byl schopný se o sebe postarat v ČR a prvostupňový orgán nevidí důvod, proč by tomu tak nebylo i v jeho vlasti. V ČR žalobce nemůže ani legálně pracovat. Naproti tomu mu rodina v Moldavsku může pomoci v jeho zpětné integraci.
14. Žalobce v řízení neuvedl ani žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by v Moldavsku mohl být vystaven skutečnému, reálnému a bezprostředně existujícímu nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Zároveň mu tam nehrozí ani trest smrti, mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Prvostupňový orgán proto neshledal důvody znemožňující vycestování zpět do Moldavska.
15. Dobu čtyř let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, prvostupňový orgán stanovil s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce, celkovou délku neoprávněného pobytu a míru zavinění.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání.

17. Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2025, č. j. CPR-56920-2/ČJ-2024-930310-V230 (dále jen „**původní rozhodnutí žalovaného**“) žalovaný prvostupňové rozhodnutí částečně změnil tak, že dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, snížil na dva roky, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný v odůvodnění konstatoval, že byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Délku správního vyhoštění však prvostupňový orgán stanovil v nepřiměřené výši, a proto ji žalovaný snížil na dva roky (v řízení po prvním rozhodnutí nevyplýnuly nové indicie v neprospěch žalobce).
18. Žalovaný se ale s prvostupňovým orgánem ztotožnil v tom, že správní vyhoštění nebude nepřiměřeně zasahovat do rodinného a soukromého života žalobce. Je reakcí a nezbytným prvkem ochrany společnosti ČR proti neoprávněnému pobytu žalobce na jejím území. Družce žalobce bylo uloženo správní vyhoštění a sama těhotenství neuvedla, nepředložila těhotenskou průkazku ani jiný doklad, který by těhotenství prokazoval. Z toho plyne, že těhotná není a domácnost s žalobcem nesdílí. To potvrzuje i vyjádření zástupce žalobce o jejich nekontaktnosti. Oproti tomu má žalobce v Moldavsku matku, s níž je v pravidelném měsíčním kontaktu. Vztahy s družkou žalobce rozvíjel v době, kdy zde byl jeho pobyt neoprávněný a případný rodinný život nejistý. Z žalobcova jednání vyplývá neúcta k právnímu řádu ČR, neboť v minulosti byl z ČR už vyhoštěn.
19. Stanovisko Ministerstva vnitra (dále „**MV**“) k možnosti vycestování nebylo třeba opatřovat, protože žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by byl v případě návratu vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. ČR považuje celé Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Žalobce vypověděl, že mu žádné nebezpečí ve vlasti nehrozí. Není ani obecně známo, že by hrozilo přelití konfliktu z Ukrajiny do Moldavska. Tamní situace je stabilní. V zemi neproběhl žádný ozbrojený konflikt. Ani špatná ekonomická situace není důvodem, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit.

První soudní přezkum a další průběh správního řízení

20. Žalobce proti předchozímu rozhodnutí podal dne 5. 2. 2025 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 4. 2025, č. j. 57 A 2/2025-27 (dále „**první rozsudek**“) vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že správní orgány dostatečně nezdůvodnily, proč nevyslechly žalobcovu družku. Žalobce tvrdil, že čekají společného potomka a výpověď žalobcovy družky mohla hrát roli při posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce. Soudu nešlo o samotné neprovedení výslechu, ale o absenci odůvodnění, proč se tak nestalo.
21. Na základě zrušujícího rozsudku žalovaný vydal dne 25. 4. 2025 usnesení, kterým dožádal prvostupňový orgán o provedení pobytové kontroly a sepsání protokolu o výsledku svědka. Prvostupňový orgán provedl dne 25. 4. 2025 pobytovou kontrolu na adrese X, za účelem zjištění, zda se na místě zdržuje žalobce a jeho údajná družka. Výsledek kontroly byl negativní. Telefonický kontakt družky byl též neúspěšný. Výslech svědka, družky, nebylo možné provést. Následně se dne 28. 4. 2025 dostavil žalobce k prvostupňovému orgánu se sdělením, že s družkou již nežije, nejsou spolu v kontaktu a zřejmě odjela zpět na Ukrajinu. Dále uvedl, že je svobodný a bezdětný. Družka byla těhotná, ale neví, jak je na tom teď, k lékaři nechodila a když s ní mluvil naposledy, byla zhruba v sedmém měsíci těhotenství (na konci ledna 2025). Těhotná byla s žalobcem, ale žalobce neví, jestli se dítě narodilo. Chtěl

by dítě společně vychovávat, po dobu války však není ochoten jet za družkou na Ukrajinu. Zdali by družka mohla navštěvovat žalobce v Moldavsku, záleží na ní.

Napadené rozhodnutí

22. Rozhodnutí, ze dne 30. 5. 2025, č. j. CPR-56920-16/ČJ-2024-930310-V230 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), žalovaný opětovně změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, snížil na dva roky, ale ve zbytku jej potvrdil.
23. Žalovaný setrval na závěrech, které předeslal v předchozím rozhodnutí. Námitky žalobce v odvolání neshledal důvodnými.
24. V reakci na soudem vytýkanou absenci odůvodnění neprovedení výsledku družky žalovaný poukázal na výsledek provedení pobytové kontroly, při které bylo zjištěno, že družka už na uvedené adrese nežije a naposledy se tam zdržovala asi před rokem, kdy vlastníci nemovitosti řešili její odstěhování a od té doby se tam již nikdy neobjevila. Její současnou adresu pobytu nikdo nezná a nemá o ní žádné informace.
25. K námitce přiměřenosti zásahu rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalovaný přdestřel smysl a účel správního vyhoštění a poukázal na poslední výpověď žalobce ze dne 28. 4. 2025. Při ní žalobce uvedl, že s družkou od ledna 2025 již nežije a že odjela na Ukrajinu, od té doby s ní nebyl v kontaktu. Snažil se ji kontaktovat, ale ztratila telefon, e-mail nepoužívá a dopisy na Ukrajinu nepsal. Z toho je dle žalovaného patrné, že družka s žalobcem společnou domácnost nesdílí. Dle žalovaného tímto bylo využito všech možných prostředků ke kontaktování družky. Žalovaný rovněž poukázal na rozpory ohledně tvrzení týkající se těhotenství družky. Žalobce totiž při výslechu dne 26. 4. 2024 vypověděl, že družka je ve čtvrtém měsíci těhotenství, ale navzdory tomu dne 28. 4. 2025 vypověděl, že na konci ledna 2025 měla být v sedmém měsíci těhotenství. Družka přitom v průběhu řízení o vyhoštění nikdy neuvedla, že by byla těhotná, nepředložila těhotenský průkaz ani jiný doklad, který by těhotenství potvrdil. Z lustrací v evidencích Policie České republiky je však patrné, že družka má pouze jedno dítě, narozené v roce 2007 a je patrné, že s žalobcem společnou domácnost nesdílí. Žalobce navíc s družkou navazoval a rozvíjel vztah v době, kdy byl jeho pobyt na území nelegální a případný rodinný život nejistý. Za těchto okolností zde není žádná relevantní okolnost, aby osobní zájmy žalobce převážily nad zájmem na zachování veřejného pořádku a dodržování právních předpisů ČR.
26. K námitce překvalifikování řízení žalovaný uvedl, že od uložení správního vyhoštění nelze upustit, protože nebyly dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Uložení správního vyhoštění není jakkoliv podmíněno zaviněním ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce. V daném případě shledal na dostatečně prokázané, že žalobce porušil zákon o pobytu cizinců tím, že se na území ČR zdržoval nelegálně.
27. K námitce nemožnosti návratu do země původu žalovaný uvedl, že stanovisko MV nebylo třeba opatřovat, protože žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by byl v případě návratu vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. ČR považuje celé Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Žalobce vypověděl, že mu žádné nebezpečí ve vlasti nehrozí. Není ani obecně známo, že by hrozilo přelítí konfliktu z Ukrajiny do Moldavska. Tamní situace je stabilní. V zemi neproběhl žádný ozbrojený

konflikt. Ani špatná ekonomická situace není důvodem, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit.

II. Obsah podání účastníků

Žaloba

28. Žalobce se nyní domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.
29. Žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, čímž neodstranil nezákonnost rozhodnutí prvostupňového orgánu a své rozhodnutí nedostatečně a nesprávně odůvodnil. Správní orgány nezjistily skutečný stav věci podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), a nezjišťovaly okolnosti ve prospěch žalobce, jak jim ukládá § 50 odst. 3 správního řádu. Dále pak žalobce namítá porušení § 2 odst. 1 a 4 správního řádu (povinnost správních orgánů postupovat v souladu s právními předpisy a přijímat řešení v souladu s veřejným zájmem) a § 68 odst. 3 správního řádu (řádně odůvodnit rozhodnutí). Žalobce shledává napadené rozhodnutí v příkrém rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by byl jeho důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
30. Žalovaný dále pochybil tím, že Moldavsko bez dalšího považoval ze bezpečnou zemi původu. To možná platilo v době vydání vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), ovšem v současnosti je v Moldavsku situace zcela odlišná, a to vzhledem k vypuknutí války v Ukrajině a rozpínavosti a proklamacím Ruské federace a obecnému společenskému pnutí v Moldavsku. Nyní nelze vyloučit rozšíření konfliktu do sousedních zemí. Těmito okolnostmi se správní orgány vypořádaly zcela nedostatečným způsobem a ani je nehodnotily.
31. S tím souvisí i další vada, jelikož si správní orgány nevyžádaly závazné stanovisko MV podle § 120a zákona o pobytu cizinců. Ani Soudní dvůr EU nepovažuje Moldavsko za bezpečnou zemi jako celek (viz jeho rozsudek ze dne 4. 10. 2024 ve věci C-406/22, *CV v. Ministerstvo vnitra ČR*). I z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) plyne, že bezpečná země původu musí být bezpečná v rámci celého svého území. To musí dokládat podklady ve správním spisu.
32. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že bylo nezbytné rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, a to především s ohledem na zcela zásadní zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a nepoměr mezi tímto zásahem a mírou porušení zákona a délkou neoprávněného pobytu. Žalobce považuje související závěry žalovaného za nesprávné a nedostatečně zdůvodněné, kdy není dostatečně zřejmé, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgány k předmětnému závěru. Jediným proviněním žalobce byl jeho neoprávněný pobyt. Správní orgány ale porušují zásadu zákazu dvojího přičítání téhož. Byť žalovaný zkrátí žalobci dobu zapovězení vstupu na území EU ze čtyř let na dva roky, je to pouze nepatrné zmírnění dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, kdy tím nejpodstatnějším je již samotné uložení správního vyhoštění. Správní orgány nezohlednily těžkou existenční situaci žalobce. S družkou jsou prakticky bez domova, bez pravidelných příjmů a pocházejí z nestabilní části Evropy. Žalobce měl navíc trvalý pobyt na Ukrajině, kde zuří válka. Je tedy druhem válečného uprchlíka.

33. Konečně žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjišťoval možnosti použití mírnějších institutů, které mohou správní vyhoštění nahradit, jako je například uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalovaného

34. Žalovaný ve vyjádření uvádí, že se plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Délka uloženého správního vyhoštění byla snížena a stanovena v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Je v zájmu každého státu, aby na jeho území setrvali pouze cizinci, kteří dodržují předepsané právní normy. Žalobce nerespektoval právní normy tím, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu. Ohledně nevyžádání stanoviska MV žalobce neuplatnil v žalobě žádnou novou námitku, ke které by se žalovaný podrobně již dříve nevyjádřil. Od uložení správního vyhoštění nelze upustit a v daném případě je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

Jednání

35. Soud k projednání věci nařídil ústní jednání. Žalobce při jednání shrnul podstatné body své argumentace, na níž setrval. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil. Soud při jednání dokazování neprováděl, neboť všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS), z něhož soud v průběhu jednání shrnul část týkající se podkladů založených v období po vydání prvního rozsudku, zejména protokolu o výpovědi žalobce ze dne 28. 4. 2025.

IV. Posouzení věci soudem

36. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
37. Žaloba není důvodná.

Vztah žalobce s družkou

38. Prvostupňový orgán žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého Policie ČR vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
39. Předně soud podotýká, že žalobce nijak nerozporuje, že na území ČR pobýval v období od 18. 8. 2022 do 25. 4. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, tedy neoprávněně. Jestliže tak jeho jednání naplnilo znaky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neměly správní orgány širší prostor pro úvahu, zda řízení o správním vyhoštění zahájit, či nikoliv. Při naplnění zákonných podmínek byly povinny o správním vyhoštění rozhodnout (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014-33, a ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, nebo usnesení NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 7 Azs 226/2023-25).
40. Zákonnou podmínkou uložení správního vyhoštění je však přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Důvody, pro které cizinec na území neoprávněně pobýval, proto nemohou

hrát roli při zahajování řízení o správním vyhoštění (zda jej zahájit, nebo ne), ale až následně při posuzování zákonnosti případného vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

41. Jak již bylo uvedeno výše, první rozsudek vyhověl předchozí žalobě právě proto, že žalovaný nedostatečně odůvodnil neprovedení výsledku družky, který mohl přispět k objasnění věci (ač sám dříve prvostupňovému orgánu vytkl nevyslechnutí žalobcovy družky a z tohoto důvodu zrušil první rozhodnutí o vyhoštění ze dne 26. 4. 2024; viz rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024 shrnuté v odst. 7 výše).
42. Jak ovšem vyplývá z podkladů správního spisu doplněných po vydání prvního rozsudku, žalovaný činil dostatečné kroky k tomu, aby se pokusil otázku soužití žalobce s družkou lépe objasnit. Předně provedl (prostřednictvím dožádání u prvostupňového orgánu) opětovný účastnický výslech žalobce, který dne 28. 4. 2025 vypověděl, že jeho družka již v lednu 2025 odcestovala na Ukrajinu a od té doby spolu nežijí a ani nejsou v žádném kontaktu. Soud konstatuje, že již jen toto zjištění představuje dostatečnou oporu pro závěr žalovaného, že žalobce na území ČR s družkou rodinný život nevede, a tudíž v důsledku vyhoštění sotva může dojít k nepřiměřenému zásahu z hlediska rodinného života.
43. Jak dále vyplývá ze správního spisu, prvostupňový orgán na základě dožádání provedl rovněž šetření na adrese X (viz záznam ze dne 25. 4. 2025, č. j. KRPS-112438-64/ČJ-2024-010022-ODV), na které byla družka hlášena k pobytu. V době šetření tam však nebyla nalezena. Hlídka provádějící šetření hovořila rovněž s panem L. S. (synem vlastnice nemovitosti na dané adrese), který při dotazu na žalobcovu družku uvedl, že ví, o jakou ženu se jedná a dobře si na ni pamatuje, protože byla velice problémová, ale již na dané adrese nežije a naposledy se tam zdržovala asi před rokem, kdy řešili její odstěhování a od té doby se tam již nikdy neobjevila. Její současná adresa pobytu je neznámá a nikdo z dotázaných o ní nemá žádné informace. Hlídka se pokusila družku kontaktovat na jejím telefonním čísle, avšak neúspěšně. Dle soudu představují tato zjištění dostatečnou oporu pro závěr žalovaného, že bylo využito všech možných prostředků ke kontaktování družky, nicméně její svědecký výslech není možný (viz str. 7 napadeného rozhodnutí).
44. Soud tedy shrnuje, že z doplněného dokazování provedeného po prvním rozsudku je dostatečně zřejmé, že žalobce nejméně od ledna 2025 s družkou nežije ani s ní není v kontaktu, přičemž i ona sama je zjevně nekontaktní a velmi pravděpodobně již pobývá mimo území ČR (zřejmě v Ukrajině). Žalobce tedy nejméně od ledna 2025 na území ČR žádný rodinný život nevede. Přihlédne-li soud navíc k výrazným rozporům v tvrzeních žalobce ohledně údajného těhotenství jeho družky (při výslechu dne 26. 4. 2024 vypověděl, že družka je ve čtvrtém měsíci těhotenství, avšak při dalším výslechu dne 28. 4. 2025 vypověděl, že družka měla být na konci ledna 2025 v sedmém měsíci těhotenství), lze pochybovat, zda žalobce i před lednem 2025 vůbec s družkou plnohodnotný partnerský vztah a zda s ní vůbec kdy vedl nějaký rodinný život v pravém slova smyslu. Z tohoto hlediska nelze o uložení vyhoštění uvažovat jako o nepřiměřeném.

Přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života

45. Soud neshledává vyhoštění za nepřiměřené ani z hlediska jiných aspektů rodinného a soukromého života.
46. Přestože žalobce sám připouští, že s družkou společný život již od konce ledna 2025 nevede, tak nadále namítá, neztotožňuje se závěrem žalovaného, že bylo nezbytné vydat napadené

rozhodnutí (o správním vyhoštění) s ohledem na zcela zásadní zásah do jeho soukromého a rodinného života.

47. Soudu však není z žalobcovy argumentace zřejmé, v čem konkrétně shledává zásadní zásah do soukromého a rodinného života, když současně uvádí, že v ČR žádnou rodinu nemá a nezmiňuje se ani o jiných sociálních vazbách. Naproti tomu se žalobce v průběhu správního řízení zmiňoval o rodinných příslušnících (rodičích a sestře) žijících v Moldavsku. Ač tvrdí, že za nimi vůbec nejedí, současně tvrdí, že je s matkou v pravidelném telefonickém kontaktu. Tím přinejmenším implicitně naznačuje, že v zemi původu určité zázemí a sociální vazby má, resp. není zcela bez možnosti si je obnovit či vytvořit. Soud naopak není zřejmá žádná okolnost, která by bránila žalobcově případné zpětné integraci v jeho zemi původu.
48. Soudu nejsou zřejmé ani jiné relevantní vazby žalobce ve vztahu k ČR, např. ekonomické. Žalobce v průběhu správního řízení před prvostupňovým orgánem uvedl, že v ČR nemá žádný majetek, ani zde nemá stálé zaměstnání či jiný příjem, prostředky obživy si obstarával příležitostnými pracemi na stavbách. Překážku správního vyhoštění zde nepředstavuje ani žalobcův věk či jeho zdravotní stav, neboť je mu 43 let (tedy je stále v produktivním věku) a v průběhu správního řízení neuvedl jakýkoli zdravotní problém. Stejně tak není zřejmé, že by v ČR byl na někom závislý výživou nebo by někdo jiný byl výživou závislý na něm. Není zde tedy žádná skutečnost, která by mohla převážet důvody k postupu podle § 119 zákona o pobytu cizinců.
49. Z výše uvedeného je zřejmé, že objektivně je dopad rozhodnutí o vyhoštění na žalobcův soukromý a rodinný život přiměřený.

*Žalobce netvrdil konkrétní skutečnosti,
jež by nasvědčovaly tomu, že mu v Moldavsku brozí skutečné nebezpečí*

50. Soud se dále zabýval námitkami nesprávného posouzení Moldavska jako bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. a důvodů znemožňujících vycestování žalobce.
51. Nutno připomenout, že těmito námitkami se soud zevrubně vypořádal již v prvním (zrušujícím) rozsudku a vyhodnotil je jako nedůvodné. Od těchto závěrů nemá důvod se jakkoli odchýlovat, proto následující odstavce 51-69 jsou opakováním toho, co již bylo žalobci sděleno v prvním rozsudku:
52. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko MV, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to mj. neplatí pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 [viz písm. b) tohoto ustanovení].
53. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
54. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“).
55. Podle čl. 2 odst. 1 EÚLP právo každého na život je chráněno zákonem. Nikdo nesmí být úmyslně zbaven života kromě výkonu soudem uloženého trestu následujícího po uznání

viny za spáchání trestného činu, pro který zákon ukládá tento trest. Podle čl. 3 EÚLP nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

56. Podle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění účinném od 1. 10. 2023 ČR považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu.
57. Na základě citované právní úpravy lze shrnout, že správní orgány jsou obecně povinny vyžádat si závazné stanovisko MV k posouzení možnosti vycestování cizince. To však neplatí mj. tehdy, pokud cizinec pochází z bezpečné země původu a v řízení neuvede skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. Břemeno tvrzení podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců leží na cizinci pocházejícím z bezpečné země původu a je na něm, aby uvedl takové skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit hrozbu ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2025, č. j. 55 A 1/2025-24, odst. 22).
58. Při své výpovědi ve správním řízení žalobce žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, netvrdil. Výslovně uvedl, že mu v případě návratu do Moldavska nic nehrozí a že navíc nepochází z Podněstří. Nežije tam ani jeho rodina. Až v odvolání a následně v žalobě namítal, že Moldavsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu kvůli válečnému konfliktu na Ukrajině a jeho možnému „přelití“ do Moldavska.
59. Přestože žalobce tvrdí opak, žalovaný se těmito okolnostmi v napadeném rozhodnutí zabýval na straně 8. Zdůraznil, že žalobce neargumentoval žádnými konkrétními okolnostmi svědčícími o tom, že by v případě návratu byl vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu jako celek, a proto nebyl důvod závazné stanovisko MV vyžadovat. Aktuální situace v Moldavsku je navíc stabilní a není obecně známo, že by se měl ozbrojený konflikt na jeho území rozšířit. Soud má tyto závěry za plně přezkoumatelné, a navíc i za souladné se zákonem a relevantní judikaturou.
60. NSS ve své aktuální judikatuře zdůrazňuje, že konflikt, který by opodstatňoval udělení mezinárodní ochrany, v Moldavsku zatím neprobíhá, a to včetně Podněstří (srov. usnesení NSS ze dne 14. 11. 2024, č. j. 1 Azs 238/2024-38, ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024-25, ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 4 Azs 161/2023-23, či ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 Azs 232/2023-25).
61. Z toho plyne, že situace v Moldavsku (včetně Podněstří, ze kterého žalobce ani nepochází) po zahájení ruské invaze na Ukrajinu neeskalovala takovým způsobem, aby odůvodňovala udělení mezinárodní ochrany, tedy i doplňkové ochrany z důvodu hrozby mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání anebo vážného ohrožení života civilisty v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Tento druh nebezpečí by totiž současně založil překážku vycestování pro jeho rozpor s čl. 2, popř. čl. 3 EÚLP. Obecně (bez poskytnutí příslušných námitek) tudíž nelze mít za to, že situace v Moldavsku představuje takové bezpečnostní riziko, pro které není vycestování cizince možné.
62. Jiná konkrétní tvrzení žalobce nepředestřel. Jelikož žalobce současně pochází z bezpečné země původu (§ 2 bod 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb.), bylo na něm, aby uvedl *konkrétní a aktuální* skutečnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020-36), jež by nasvědčovaly tomu, že mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí. To žalobce neučinil.

Správní orgány proto nepochybily, pokud si závazné stanovisko MV podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyžádaly.

63. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Soudního dvora ve věci *CV v. Ministerstvo vnitra ČR*, dle kterého není možné zemi původu považovat za bezpečnou s teritoriálními výjimkami. Je ale nutné upozornit, že daný rozsudek se vztahoval k vyhlášce č. 328/2015 Sb. ve znění účinném do 30. 9. 2023. Rozhodné znění § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. vyjmenovávající bezpečné země původu však žádné teritoriální výjimky neobsahuje (tedy ani u Moldavska).
64. Soud si je vědom, že NSS v rozsudku ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 213/2022-43, odst. 26, citoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024-38, vydaného přímo ve věci řešené rozsudkem Soudního dvora *CV v. Ministerstvo vnitra ČR*, v němž je ve vztahu k Moldavsku hodnocen postup MV v řízení o udělení mezinárodní ochrany i podle novelizovaného znění vyhlášky č. 328/2015 Sb.
65. Podle tohoto rozsudku bylo novelou vyhlášky č. 328/2015 Sb. na seznamu bezpečných zemí uvedeno Moldavsko jako celek. Důvodová zpráva k novele ale nijak neobjasnila, co se v Moldavsku a konkrétně v Podněstří změnilo. Naopak stále přiznává, že jde o geografické oblasti, které nelze podle procedurální směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU) považovat za bezpečné. Z žádného z relevantních zdrojů a podkladů ve správním spisu ani neplynulo, jaké jsou věcné důvody, pro které lze nyní Podněstří považovat za bezpečnou část Moldavska. Krajský soud proto v dané věci neměl od MV podklad, na jehož základě by mohl přezkoumat, zda Podněstří – a tedy i celé území Moldavska – splňuje podmínky přílohy I procedurální směrnice pro vymezení této země coby bezpečné země původu.
66. Soud nicméně upozorňuje, že uvedené závěry byly přijaty na podkladě právní úpravy vycházející z procedurální směrnice, přičemž právní úprava správního vyhoštění má svůj základ v návratové směrnici (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES). Přitom vůbec o tom, zda lze přenést do návratového režimu koncept bezpečné země původu ze společného evropského azylového systému vycházející právě z procedurální směrnice, je možné vážně diskutovat (v podrobnostech viz usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 41 A 35/2021-27; Soudní dvůr v rozsudku ze dne 9. 11. 2023 ve věci C-257/22, *CD proti Ministerstvu vnitra České republiky*, na předběžnou otázku v tomto směru neodpověděl).
67. I pokud by ale v řízení o správním vyhoštění cizince nebylo možné vycházet z konceptu bezpečné země původu způsobem, jak to činí účinná vnitrostátní právní úprava v § 120a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců, případně pokud by vůbec Moldavskou republiku nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., a bylo by tedy třeba přijmout závěr, že si prvostupňový orgán měl vyžádat závazné stanovisko MV k možnosti vycestování žalobce, nevedl by tento postup vzhledem k okolnostem projednávané věci k jinému meritornímu rozhodnutí, tedy že by mohly být shledány důvody znemožňující vycestování žalobce. K takovému závěru by totiž v tomto případě nemohlo vést ani takové posouzení možných důvodů znemožňujících vycestování žalobce jak policejními orgány, tak případně i MV, které by se neodvolávalo na to, že Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu (viz usnesení NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 Azs 344/2022-21, odst. 14 a násl.).

68. Je tomu tak proto, že žalobce v odvolání stejně jako v žalobě pouze v obecné rovině namítal, že měl být zjištěn aktuální a skutečný stav v zemi původu, nicméně v řízení před správními orgány či v řízení před soudem ani nezminil jakékoli skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že by mu v případě navrácení do Moldavské republiky hrozilo ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců skutečné nebezpečí špatného zacházení rozporného s čl. 3 EÚLP či že by byl případně dán jiný důvod, proč by jeho navrácení do této země bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement* (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39).
69. Naopak žalobce při svém výslechu na otázku, zda mu v případě návratu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiný trest anebo jiné vážné nebezpečí, odpověděl, že při návratu do Moldavska mu nic nehrozí a že nežil ani nepochází z Podněstří. V případě dotazu na překážku nebo důvod, který by žalobci znemožňoval vycestování z ČR a návrat do země původu, žalobce zmiňoval jen to, že nemá vyřešenou otázku s těhotnou družkou, kterou si chce vzít a s níž chce zůstat v ČR. O okolnostech, které by se dotýkaly situace v Moldavsku, nehovořil. Podle tvrzení žalobce navíc s družkou již nežije, neví o tom, jestli již očekávaného potomka porodila a není s ní ani v kontaktu. Jediná překážka, která by žalobci znemožňovala vycestování z ČR a návrat do země původu, tak odpadla.
70. Na podkladě aktuální judikatury soud již výše shrnul, že bezpečnostní situace v Moldavsku (a zejména pak v oblastech, které nesousedí s Podněstřím, byť ani tam i přes zvýšené politické a etnické napětí ozbrojený konflikt neprobíhá) nemůže být sama o sobě, bez jakýchkoli kvalifikovaných skutečností, jež by se týkaly osobní situace žalobce a jež by vyplynuly z jeho výpovědi či z jiných podkladů, důvodem znemožňujícím jeho vycestování do země původu. Za této situace a vzhledem k citované výpovědi žalobce v řízení o správním vyhoštění (jakož i obecné argumentaci v odvolání a žalobě) lze konstatovat, že se správní orgány možnými důvody znemožňujícími vycestování žalobce zabývaly dostatečně a vyšly z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Tyto námitky proto nejsou důvodné.
71. Nad rámec nutného odůvodnění soud doplňuje, že zmiňuje-li se v žalobě o obavách ze současné rozpínavosti Ruské federace (viz část V na žaloby), pak by neměl přehlížet, že ČR je podobně jako Moldavsko (a řada dalších jiných suverénních států) považována ze strany Ruské federace považována za zájmové území a legitimní vlivový cíl. Poukazuje-li žalobce na snahu Ruské federace o destabilizaci jiných zemí, pak tato hrozba pro ČR neméně aktuální (viz například Výroční zpráva Bezpečnostní informační služby za rok 2024, str. 13-17, veřejně dostupná na <https://www.bis.cz/public/site/bis.cz/content/vyrocnizpravy/2024-vz-cj.pdf>).

Ke stanovené době správního vyhoštění

72. V závěru žaloby žalobce brojí i proti dle jeho názoru nepřiměřené délce správního vyhoštění.
73. Soud již při přezkumu prvního rozhodnutí žalovaného (viz odst. 69 prvního rozsudku) zdůraznil, že součástí posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění je též zohlednění uložené doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území. Logicky čím delší doba, po kterou se nemůže na území vrátit, tím je obecně takový zásah do soukromého a rodinného života intenzivnější (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 1. 6. 2017, č. 30441/09, *Külekci proti Rakousku*, odst. 39, 51 a 52, či rozsudek jeho velkého senátu ze dne 23. 6. 2008, č. 1638/03, *Maslov proti Rakousku*, odst. 98–101).

74. Protože je však skutkový stav ohledně dříve tvrzeného vztahu s (v té době těhotnou) družkou postaven na jisto, tedy, že vztah již neexistuje, uložená doba správního vyhoštění je přiměřená.
75. K námitce, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, když žalobci přičetly k tíži jeho dřívější pochybení již řešená v jiných řízeních soud uvádí (stejně jako v odst. 71 prvního rozsudku), že tato zásada vlastní správnímu či soudnímu trestání se v intencích, v jakých se jí žalobce dovolává, při stanovení délky správního vyhoštění neuplatní. Uložení správního vyhoštění totiž nepředstavuje správní trest ani podle vnitrostátní úpravy a ani podle EÚLP. To reflektuje judikatura NSS, podle níž je správní vyhoštění rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Zákaz pobytu spojený se správním vyhoštěním nepředstavuje sankci, ale preventivní správní opatření, které nesleduje represivní účel (blíže viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017-26, odst. 24-30).
76. Závěrem soud uvádí, že výčet ustanovení správního řádu v úvodu žaloby, jež měl žalovaný v předcházejícím řízení porušit, aniž by žalobce dále popsal, v čem konkrétně žalovaný pochybil, postrádá jakoukoli individualizaci. Nejedná se tak o řádně uplatněné žalobní body (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, a na něj navazující usnesení NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-83) a soud se jimi samostatně nezabýval.

Žalovaný nebyl povinen zjišťovat možnosti použití mírnějších institutů než správního vyhoštění

77. Ani námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjišťoval možnosti použití mírnějších institutů, zejména uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, není důvodná. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že jsou naplněny podmínky podle § 119 zákona o pobytu cizinců, neměly jinou možnost aprobovanou zákonem než rozhodnout o správním vyhoštění žalobce. Tak ostatně konstantně judikuje NSS, podle kterého „konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců(...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (k tomu srov. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, dále rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017- 21).

V. Závěr a náklady řízení

78. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
79. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.; výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 28. července 2025

Josef Straka
samosoudce

